

NFA šíří distribuci nekvalitních digitalizátů 28.2.2015

Autoři slavných filmových adaptací děl Vladislava Vančury „Rozmarné léto“ a „Konec starých časů“ režisér Jiří Menzel a kameraman Jaromír Šofr byli pozváni ke zhlédnutí svých prací nejnověji zdigitalizovaných v NFA v HD kvalitě v městském kině v Beroun v rámci programu Setkání s poetikou Vladislava Vančury – Ozvěny trilobita Beroun 2014.

Představení, které se konalo dne 28. února 2015, bylo zajištěno důstojnou propagací a kvalitní plakátovou dokumentací, dále pak svědomitou přípravou akce svazem FITES a v neposlední řadě milou a mimořádnou pozorností ze strany vedení uvedeného kina včetně bohatého občerstvení hostů i diváků. Potud vše „super“.

„Skoro – barevné“ filmové představení.

Zcela jiné hodnocení však zasluhuje úroveň prezentace obou známých děl „zlatého fondu“ čs. kinematografie, jejichž digitální nosič DCP byl vyroben bez vědomí a souhlasu autorů filmu a poskytnut současným výrobcem i distributorem Národním filmovým archivem. Nejenom autoři, ale i diváci a pamětníci znají film „Rozmarné léto“ jako film barevný. Dokonce byla tato jeho kategorie a zásadní barevnostní vlastnost u filmu zvláště oceněna prestižní cenou MFF Karlovy vary 1968 - poroty filmových techniků – za vynikající technickou koloristickou úroveň. Diagnostikovat úroveň nyní předvedeného HD digitalizátu je proto jedním z nejsmutnějších úkolů, kterého se museli autoři i odborní svědkové zhostit. V současné podobě jde o filmové dílo „quasi“, česky tedy „kvazi“ barevné. Výraz quasi, z latiny i souč. italštiny doplňme vysvětlujícími českými výrazy: jako, jakoby, do jisté míry, skoro – barevné. Podobně by se dal vzhled díla i označit připojením části slova „pseudo-..“

Proč ne rovnou černobíle?

Důstojněji i poctivěji by bylo dílo veřejně „zpřístupněno“ v podobě klasicky černo-bílé. Ostatně někdy i uměnovědná literatura přináší informaci o díle barevném v podobě reprodukce černobílé, aniž by to adresáta takové informace urazilo. Zrovna tak by poctivé černobílé reprodukci filmu slušel v úvodu titulek, že film byl původně barevný. Původní kolorit díla se velmi paradoxně ale účelně nabízí shlédnout informativně na DVD – Bonton rozmnoženině „Rozmarného léta“ vydané roku 2003 !!! Kameraman potvrzuje, přes mnohá technická omezení transferu, přece jen shodu na tomto DVD zachovaného obrazového koloritu s původním obrazovým konceptem, tedy s jeho autorskou vůlí.

Diagnóza úpadku – podvod na filmových divácích.

Nyní tedy zbývá přikročit ke konkrétní diagnostické formulaci toho, co bylo předvedeno uvedený den v Berouně. Filmový obraz je vzdálen možnosti evokace šťastné existence protagonistů v letní krajině, protože je zkontrastnělá barevná škála redukována na chladnou azurovou zeleň vegetace, na jejímž pozadí jsou prezentovány stereotypně purpurové pleťové tóny všech obličejů. To vše se týká scén denních. Ještě odpornějším účinkem se vyznačují zcela bez výjimky všechny scény mimo-denní, tedy večerní a noční. Postavy a objekty v nich ve zsinalém, chladném barevném tónu jakoby zářivkového pouličního osvětlení vystupují z totální tmy jako přízraky hřbitovní, zatím co tento historický film obsahoval bez výjimky noční scény v charakteristickém teple žlutooranžovém světle žárovek. Popsaný vzhled velmi rozsáhlých pasáží je kombinován s intimními interiéry, které v byly v původním díle charakteristické teplým šerosvitným laděním světla petrolejek a které ovšem nyní tonou v záplavě světla bez možnosti určit jeho původ. To vše vznikne, jestliže se kopie neurčitého původu stane zdrojovým materiálem digitalizace, která je ještě doplněna jasovými „korekcemi“ anonyma laboranta, tzv. digitálního „pseudo restaurátora“.

Kameramani „vylepšují“ – historikové „ničí“.

Popsaná drastická zhoršení původního vzhledu díla odsuzují k nicotnosti archivářský argument proti autorské kameramanské snaze zachovat původní autorský koncept díla zákeřným označováním, že režiséři a kameramani chtějí filmy „vylepšovat“. Prý se režiséři neúčastnili při střihu svých filmů a kameramani nestačili dát do dekorace potřebné lampy. To vše dle Dr. Anny Batistové ředitelky NFA chtějí autoři dohonit ex post při jeho restaurování. Připomeňme panu Bregantovi, že Jiří Menzel do střizny chodil a za svoje filmy obdržel Oskara, rovněž pan kameraman Šofr žádnou lampu do dekorace nezapomněl umístit, za což byl vyznamnán v Karlových Varech a jinde. Nehledě k této drzé urážlivosti obou jmenovaných „pseudo historiků“ jsou mizerné prezentace výsledků digitalizace v současnosti chloubou Národního filmového archivu a jeho generálního ředitele Dr. Michala Breganta.

Podvodníkem je český stát.

Vydejme závěrem svědectví o besedě diváků s tvůrci filmu, která po promítnutí Rozmarného léta proběhla v zaplněném sále věcně a zasvěceně moderována předsedou FITES Martinem Vadasem. Divácký dotaz zda tvůrci mají či nemají právo dohledu a vlivu na podobu jejich digitalizovaného díla zůstal zodpovězen nejasně jako každá logicky položená otázka stojící proti institucionálnímu a technologickému terorizmu evidentně a záměrně živeného evropským ekonomickým lobingem a neschopností českého státu a ministerstva kultury udržet vládu svých věcí ve svých rukou. Diváci se dožadovali, proč se autoři nebrání proti takovýmto filmovým podvodům prostřednictvím autorského zákona. To už ale pan režisér Jiří Menzel raději opouštěl rozmrzele kinosál, aby se nemusel shledat s projekcí druhého svého snímku Konec starých časů, která by pro něho byla dalším bolestivým zážitkem.

Zostuzení a rozmrzeli autoři filmů Rozmarné léto a Konec starých časů režisér Jiří Menzel a kameraman Jaromír Šofr